

Brendon Burchard

A MOTIVÁCIÓ KIÁLTVÁNYA

Brendon Burchard

A MOTIVÁCIÓ KIÁLTVÁNYA

Így szerezd vissza az irányítást kilenc lépésben

A fordítás alapja:

Brendon Burchard:

The Motivation Manifesto: 9 Declarations to Claim Your Personal Power

Published by arrangement with Folio Literary Management, LLC.

Copyright © Brendon Burchard, 2014

Fordította © K. Szabó Anita, 2019

Szerkesztette: Komor Katalin

Borítóterv: Tabák Miklós

HVG Könyvek, Budapest, 2020

Kiadóvezető: Budaházy Árpád

Felelős szerkesztő: Mandl Orsolya

www.hvgkonyvek.hu

ISBN 978-963-304-851-1

Minden jog fenntartva. Jelen könyvet vagy annak részleteit tilos reprodukálni, adatrendszerben tárolni, bármely formában vagy eszközzel – elektronikus, fényképeszeti úton vagy más módon – a kiadó engedélye nélkül közölni.

Kiadja a HVG Kiadó Zrt., az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

Felelős kiadó: Szauer Péter

Nyomdai előkészítés: Kedves László

Nyomás: Generál Nyomda Kft.

Felelős vezető: Hunya Ágnes

Tartalom

Személyes erőnk kinyilvánítása / 9

ELSŐ FEJEZET AZ EMBERI TERMÉSZETRŐL

1. A szabadságról / 21

2. A félelemről / 41

3. A motivációról / 64

MÁSODIK FEJEZET A KILENC VÁLLALÁS

1. Álljunk teljes jelenléttel és erővel az élethez! / 85

2. Vegyük kezünkbe az életünk irányítását! / 106

3. Győzzük le a démonainkat! / 127

4. Bátran haladjunk előre! / 143
5. Érezzük át az örömet és a hálát! / 163
6. Őrizzük meg a tartásunkat! / 174
7. Tárjuk ki a szívünket! / 193
8. Ösztönözzünk kiválóságra! / 206
9. Lassítsunk! / 223

A szerzőről / 235

Jegyzetek / 237

Név- és tárgymutató / 239

*Minden vallás, művészet és tudomány egyazon fának a különböző ágai.
Ezeknek a törekvéseknek a célja az ember életének megnemesítése, a pusztán
fizikai létezésből való kiemelése és az egyén elvezetése a szabadsághoz.*

ALBERT EINSTEIN¹

A konformitás a szabadság börtönőre és a növekedés ellensége.

JOHN F. KENNEDY²

Személyes erőnk kinyilvánítása

A nagyra hivatottak életében egyszer eljön az idő, amikor a tükör előtt állva fel kell tenniük a kérdést: „Ha egy oroszlán merészségével vagyok megáldva, miért élek gyáva nyulak módjára?”

Egyenesen bele kell néznünk saját fáradt szemünkbe, és elgondolkodnunk azon: miért pazaroljuk az időnket arra, hogy minden bosszúság miatt panaszkodunk, miért rettegünk a gondolattól, hogy felfedjük valódi énünket, miért futamodunk meg olyan hamar minden konfliktus elől, és miért érzük be kevesebbel. Meg kell kérdeznünk magunktól, miért veszünk részt olyan alázatosan a társadalom eszeveszett hajszájában, miért lépünk be a közép-szerűség útvesztőjébe, miért elégszünk meg a jutalom morzsáival, amikor a természet végtelen szabadságot, erőt és bőséget kínál a bátraknak, az elszántaknak, a kreatívoknak és a függetleneknek – *mindannyiunknak*. Meg kell kérdeznünk, hogy a biztonság és elfogadás iránti vágyunk valójában nem tesz-e minket a közvélemény – és az unalom – rabszolgájává. Fel kell tennünk a kérdést: mikor fogunk készen állni, hogy feljebb lépjünk a létezés magasabb fokára?

Amikor életünk során elérkezik az idő, hogy ilyen és ehhez hasonló kérdéseink merüljenek fel, megszabaduljunk a korlátozó hiedelmektől és magatartásformáktól, és a maga teljességében

megéljük személyes erőnket, amellyel Isten és a természet törvényei felruháztak bennünket, akkor az emberiség iránti tisztelet megköveteli, hogy kinyilvánítsuk ezt az elhatározásunkat, egyúttal megmutassuk az erőnket, és függetlenítsük magunkat azoktól, akik gátolják az életerőnket, fejlődésünket és boldogságunkat.

Ki kell nyilvánítanunk személyes erőnket és szabadságunkat.

Magától értetődőnek tartjuk a következő igazságokat: minden férfi és nő egyenlőnek született, bár nem élünk egyenlő életet akarunk, motivációnk, erőfeszítéseink és szokásaink révén. A Teremtő bizonyos elidegeníthetetlen jogokkal ruházott fel minket, mint például az élethez, a szabadsághoz és a boldogságkereséshez való jog, de a mi feladatunk, hogy éberek és fegyelmezettek legyünk, ha élünk, szabad és boldog életet akarunk élni. Hiszünk abban, hogy a legfontosabb emberi képesség, hogy önállóan gondolkodhatunk az életünkről, megválaszthatjuk a céljainkat, érzéseinket és tetteinket. Elvégre az emberiség szívében természetes szabadság- és függetlenségösztön él, pszichológiai hajlam önmagunk irányítására és biológiai parancs a fejlődésre, valamint spirituális örömet nyújt, ha az életünkben az előrelépést választjuk. Az emberiség fő motivációja, hogy szabadok lehessünk, kifejezhessük igazi valónkat, és korlátozások nélkül követhessük céljainkat – hogy megtapasztaljuk a személyes szabadságot.

Jogaik és személyes szabadságuk biztosítása érdekében minden tudatos férfi és nő kötelessége, hogy ne engedje, hogy a félelem, a konvenció vagy a tömegek akarata vezérelje. Nekünk kell irányítanunk az életünket, és ha gondolataink vagy tetteink nem építőek, a mi felelősségünk, hogy azokat megváltoztassuk vagy megszüntessük, valamint új szokásokat vezessünk be, amelyek egy szabadabb és boldogabb élet alapjaiként szolgálnak. Be kell vetnünk az erőnket, fejlesztenünk a gondolkodásunkat és a világhoz való viszonyunkat.

Ha a hosszan tartó önelnomás és társadalmi kontroll elvette az erőnket és megnyirbálta a függetlenségünket, jogunk – és *köte-*

lességünk –, hogy megszabaduljunk ettől az életviteltől, megújuljunk, és terhek nélkül lépünk be a nagysághoz vezető kapun.

Sokáig túrtünk türelmesen, abban a reményben, hogy valaki vagy valamiféle szerencse egyszer majd több lehetőséget és boldogságot biztosít. De semmilyen külső segítség nem menthet meg minket, a sorsunkat az dönti el, hogy megrekedünk az életnek ezen a szintjén, vagy úgy döntünk, hogy feljebb lépünk a tudatosság és boldogság magasabb fokára. Meg kell találnunk a belső békét ebben a fájdalommal teli, zűrzavaros világban, és magabiztosabbá kell válnunk, hogy meg tudjuk teremteni azt az életet, amit megérdemlünk.

Nem lesz könnyű, mert túl sok sebet szereztünk már, és túl gyakran voltunk boldogtalanok, ami mind abból a vak vágyból ered, hogy értékesnek, elfogadhatónak és szeretetre méltónak tartsanak minket azok, akik cseppet sem ismerik igazi énünket és képességeinket. Ezért elnyomtuk saját magunkat. Elfelejtettünk világos célt és mértéket állítani magunk elé, és csak ritkán sikerült hangot adnunk vágyainknak és álmainknak. A véletlen és a közepszerűség túl gyakran irányította napjainkat, a nagyhangúak és a figyelemre áhítozók diktálták, kik legyünk, és mit tegyünk – így az életünk az örült zsarnokok kezébe került. Ha elég bátrak vagyunk beismerni ezeket a múltbeli hibáinkat, megláthatjuk a lehetőséget, ami mellett eddig elmentünk, és új ösvényre lelhetünk.

Hozzuk egyenesbe az életünket! Nézzünk tükörbe, és legyünk őszinték! Függetlenül attól, amit látunk, fogadjuk meg a következő, minden emberre vonatkozó igazságokat, és határozzuk el, hogy visszanyerjük a szabadságunkat!

Túl gyakran előfordul, hogy nem éljük az életünket kellő tudatossággal. Rendszeresen elsiklunk a minket körülvevő energia és áldás, valamint a pillanat fontossága mellett. Mintha mindig inkább valahol máshol szeretnénk lenni, mással akarnánk foglalkozni, mintha távoli időzónákban élnénk, órákkal a jelen pillanat vidám ketyegése és áldásos hatása előtt vagy után. Elfelejtettük,

hogy az élet természetes ellensége nem a távoli halál, hanem a jelenbeli elszakadás az élettől. Ha szabadok akarunk lenni, és teljes életet szeretnénk élni, el kell határoznunk, hogy tudatos elménk minden erejét a jelen megtapasztalására fordítjuk. Újra *érezni*nk kell. El kell döntenünk, kik vagyunk, milyen szerepet akarunk betölteni, és hogyan viszonyulunk a világhoz. Élénk tudatosság nélkül nem tudunk kapcsolódni sem másokhoz, sem magunkhoz, és a pillanat kihívásaihoz sem tudunk pozitívan hozzáállni. Éppen ezért fogadjuk meg, hogy **TELJES JELENLÉTTTEL ÉS ERŐVEL ÉLJÜK AZ ÉLETET!**

Mindennapi életünk irányítása kicsúszott a kezünkéből. Miközben figyelmünket szüntelenül más köti le, elveszítjük az önkontrollt, amely ahhoz kell, hogy magasabb célok elérésére koncentráljunk. Egy üres szabadnap elképzelhetetlennek tűnik, mert rendre elfog egy téves, de ellenállhatatlan késztetés, hogy mások minden igényét kielégítsük. Beszippantanak és felapróznak a minden irányból ostromló jelentéktelen tevékenységek vagy hamis szükséghelyzetek, és sokszor azt sem tudjuk, hogyan egyensúlyozzuk szeretteink szükségletei között. Túl gyakran távolodunk el attól, amiért a leginkább érdemes harcolni, látszattevékenységeink pedig egész napunkat kitöltik – de nem ez életünk értelme. A legtöbbben nem találunk határozott, lelkesítő életcélt, amely reggelente kiveti őket az ágyból, és egész napjuknak irányt szab. Az örömtelibb, erőteljesebb és elégedettebb élet azokra vár, akik tudatosan tervezik meg az életüket. Éppen ezért fogadjuk meg, hogy **KEZÜNKBE VESSZÜK AZ ÉLETÜNK IRÁNYÍTÁSÁT!**

Valami belülről szabotálja természetes szabadságösztönünket. Nyüszítve és üvöltve megálljt parancsol, valahányszor átlépjük a komfortzónánkat; ha őszinték és kedvesek merünk lenni ebben a félelmetes világban; ha kockára tesszük jelenlegi élethelyzetünket, mert változtatni szeretnénk; ahányszor csak valami nagy-szerűre vágyunk, amely nehézséggel jár, és erőfeszítést igényel. Belső démonaink aggodalommal és félelemmel mérgeznek min-

ket, valahányszor sebezhetővé válhatunk, és ezáltal aláássák fejlődésünket és életerőnket. Sorsunkat az dönti el, mennyire jól ismerjük a Kétség és a Halogatás démonait, mennyire tudunk védekezni ellenük, és hány csatát nyerünk meg ellenük nap mint nap. Önfegyelem nélkül a félelem rabszolgái vagyunk. Önfegyelemmel elérhetjük a nagyságot és a kitűnőséget. Éppen ezért fogadjuk meg, hogy **LEGYŐZZÜK A DÉMONAINKAT!**

A legtöbben nem fejlődünk olyan gyorsan, mint ahogyan képesek lennénk rá. Mindig szünetet tartunk, egyre csak várunk és várunk, hogy rájöjjünk, kik vagyunk, hogy megfogalmazzuk az álmainkat, hogy harcoljunk azért, amit akarunk, hogy teljesen megnyíljunk a szeretetnek és az életnek. Várunk, hogy elég bátorságot gyűjtsünk, vagy hogy a társadalomtól valamiféle engedélyt kapjunk, és bevethessük rejtett képességeinket. Megfeledkezünk arról, hogy a bátorság döntés kérdése, és a gyáva tömegektől hiába várunk engedélyt arra, hogy merész lépéseket tegyünk. A legtöbben elfelejtik, hogy a változáshoz mindig szükség van egy cseppnyi örülségre. Ha indokolatlan és vakmerő cselekedni, mielőtt a tökéletes körülmények összeállnának, vagy engedélyt kapnánk rá, akkor indokolatlanul és vakmerően kell cselekednünk. Nem szabad elfelejtenünk, hogy nem a szándékaink határoznak meg minket, hanem a tetteink. A bátor és fegyelmezett kezdeményezés visz előre; ez teszi lehetővé, hogy felemelkedjünk, elrugaszkodjunk, és a valódi nagyság felé szárnyaljunk. Nem hagyhatjuk figyelmen kívül a pillanat sürgető parancsát, hogy vágjunk bele valami nagy és fontos dologba. Éppen ezért fogadjuk meg, hogy **BÁTRAN HALADUNK ELŐRE!**

Kimerültek vagyunk. Mindenhol nyúzott, búskomor, mogorva arcot látunk magunk körül. Egyre halkabb és rezignáltabb beszélgetéseket hallunk, mintha egy elgyötört, végét járó nép morajlana. A világ érzelmi energiája kimerülőben. A jóllétet félredobtuk a gazdagságért, a sikert előnyben részesítjük a józan ésszel szemben. Eközben sokan közönyössé váltak az élet és embertársaik

íránt. Hol van az az energikus, élénk lüktetés, amelyet az ilyen kiválasztott, tehetséges emberektől várnánk? Miért nem hallunk több nevetést? Hol van az elhivatott ember örült szenvedélye és extázisa? Hol vannak a karizmatikus, vidám, varázslatos emberek? Hová lett az élet szikrájának megbecsülése? Felül kell vizsgálnunk az élethez való hozzáállásunkat. Legfőbb kötelességünknek kell lennie, hogy újra lángra lobbantsuk magunkban az élet tüzét. Éppen ezért fogadjuk meg, hogy **ÁTÉREZZÜK AZ ÖRÖMET ÉS A HÁLÁT!**

Túl könnyen kötünk kompromisszumot, ha nehézségekkel találjuk szembe magunkat. A legtöbben harc nélkül feláldozzák egyéniségüket és becsületüket, bár az önteltség elfedi ezt az igazságot. Túl sokan hisszük magunkat erősnek, míg ha visszatekintünk eddigi életünkre, elhamarkodott visszavonulások és lemondások sora rajzolódik ki, sok esetben olyankor, amikor a szeretteinknek szükségük lett volna rá, hogy erősek legyünk, vagy az álmaink elérhető közelségbe kerültek. Kényelemből vagy a népszerűségért cserébe mellébeszélünk, és feladjuk mély meggyőződésünket. De nemesen viselkednek azok, akik nem hagyják, hogy a szükség vagy a kétségbeesés befolyásolja valódi jellemüket. Nem szabad, hogy bármi arra sarkalljon, hogy gyengék vagy szívtelenek legyünk. Ellenkezőleg, határozottan ellen kell állnunk az efféle készleteéseknek, és a bátorságot kell választanunk, a szeretet iránti erős elköteleződést, a jellem birodalmába kell emelkednünk, amely megfelel legnagyobbra becsült értékeinknek. A szabadság és a győzelem azokat illeti meg, akik a kísértés ellenére igazak és erősek tudnak maradni. Éppen ezért fogadjuk meg, hogy **MEGŐRIZZÜK A TARTÁSUNKAT!**

Nem az isteni szándék szerint szeretünk vagy fogadjuk mások szeretetét – inkább megszűrjük ahelyett, hogy átéreznénk. Bedőlünk az uralkodó nézetnek, amely arra figyelmeztet, hogy „vigyázz a szívedre”, és elhiszük, hogy a szeretetnek ellenségei vannak, amelyektől meg kell védeni. Amikor megbántanak, úgy érezzük, hogy maga a szeretet sérült vagy csökkent. De a bántás-

nak semmi köze a szeretethez, a szeretetet nem befolyásolja a fájdalom, nem függnek össze. Az ego sérül, nem a szeretet. A szeretet isteni tulajdonságokkal bír; mindenhol ott van, mindig jelen van, bősz és szabad. Spirituális energia, amely folyamatosan áramlik az univerzumon keresztül – rajtunk, az ellenségeinken, a családunkon, több milliárd lelken keresztül. Mindig jelen van az életünkben. Nem kötődik a szívünkhöz vagy a kapcsolatainkhoz, ezért nem lehet sem birtokolni, sem elveszíteni. A szeretet iránti tudatosságunk az, amit hagyjunk csökkenni. Ezáltal saját magunknak okoztunk szenvedést. Meg kell érnünk, és rá kell ébrednünk, hogy ha megszabadulunk a régi sérelmeinktől, és újra megnyílunk a szeretetnek, isteni erőhöz jutunk. Érzelmileg nyitottan állni a világ elé, a szenvedéstől való félelem és a viszonzás igénye nélkül szeretni – ez a bátorság legmagasabb foka. Éppen ezért fogadjuk meg, hogy **KITÁRJUK A SZÍVÜNKET!**

Generációról generációra sikertelenül próbáljuk az emberiség ideáljaihoz és értékeihez tartani magunkat. A középszerűség halk moraja és a narcizmus szörnyű visítása lépett az erény, a fejlődés és az önzetlenség ódját kórusban zengő néhai társadalom helyébe. Tehetségünket és figyelmünket nem önmagunk megismerésére és társadalmi hozzájárulásra fordítjuk, hanem kukkolásra és színvonalatlan szenzációhajhászásra pazaroljuk. Túl ritkán figyelmeztetünk másokat, vagy nem is várjuk el sem magunktól, sem egymástól, hogy becsületesen, kiemelkedően vagy szeretettel cselekedjünk. Világszerte megbukott a vezetés, amely közönyös tömegeket, indokolatlan szegénységet, lelkiismeretlen kapzsiságot, valamint háborúk által megtépázott és rejtett veszélyek fenyegette földgolyót hagyott maga után. Oly sokan félnek többet követelni – a régi idők nagy vezetőihez hasonlóan merész kihívásokkal ösztönözni a céltalanokat a felemelkedésre és az együttműködésre. *Nekünk* kell jobban csinálni. Az erkölcsi fertőből ki kell emelkednie néhány tisztességes embernek, akik nem félnek vállalni, hogy jó irányba tereljék a világot. A történelem a mi tetteink követ-

kezménye, úgyhogy legyünk céltudatosak és nagyratörők. Éppen ezért fogadjuk meg, hogy KIVÁLÓSÁGRA ÖSZTÖNZÜNK!

A *sietség* lett a mesterünk. Már nem érezzük a nyugalmat, a pillanat pompás teljességét, szépségét és isteni tökéletességét. A legtöbben csupán végigszáguldanak az életükön, tudomást sem véve az érzéseikről és a környezetükről, süketek és vakok a *jelen pillanatra* varázsa iránt. Nem muszáj lemaradnunk mindenről, erről az *életéről*, mégis lemaradunk, ha kimerülten és stresszesen elszakadunk a jelentől. Az ár mérhetetlenül nagy – megannyi sietségtől, aggodalomtól és félelemtől elmosódott pillanat, mind hektikus napokba zsúfoltan, amelyek egy meg nem élt, örömtelen élet katasztrófájához vezetnek. Sokan alig emlékeznek, mikor nevettek utoljára úgy, hogy már fáj, mikor szerettek annyira, hogy elárasztotta őket a pozitív érzések gyönyörű áradata, mikor vigadtak olyan hangosan, hogy belesajdultak a hangszálaik, mikor érezték olyan mélyen, hogy eleredtek a könnyeik, mikor érezték magukat olyan jól, hogy felejthetetlen emlékké vált – ezek a teljesen *átélt* pillanatok. Muszáj l-a-s-s-í-t-a-n-u-n-k, nemcsak azért, hogy jobban jelen legyünk az egyes pillanatokban, hanem hogy elnyújtjuk azokat, ezáltal még inkább *átérezzük*. Az élet arra hivatott, hogy jelentőségteljes pillanatok eleven, mélyen átértett, növekvő mozaikja legyen. A mai napot úgy kell élveznünk, mint a pihenőt a hűvös pataokban egy forró, nyári napon. Éppen ezért fogadjuk meg, hogy LASSÍTUNK!

Ezeket a problémákat az életben jobbára magunknak teremtjük. De még ha tudatosítjuk is, a változást a lehető legszerűbb módon keressük: valószerű célokat tűzünk magunk elé, és ezek elérésén dolgozunk. Csakhogy mivel félünk szabadjára engedni teljes erőnket, akaratunk alábbhagy, túl alacsonyra tesszük a lécet, és még tekintélyes erőfeszítéseinket is elfojtják a pótcselekvések vagy a konformista kultúra kritikus hangja. Szorongva vagy dühösen panaszkodunk, hogy miért megy ilyen nehezen, miközben elfelejtjük, hogy a legtöbb, életünket átható negatív energia

abból ered, hogy lebecsüljük a változással járó elkerülhetetlen nehézségeket.

Ne feledjük, hogy az emberiség történetében két örökké visszatérő téma ismétlődik: *küzdelem* és *fejlődés*. Nem kívánhatjuk, hogy véget érjen az előbbi, mert az egyben az utóbbi végét is jelentené. Világosan kell látnunk, hogy kishitű, panaszkodó, fegyelmezetlen énünk – a szétszórt jellemünk, amely nem akar mást, csak kényelmet és nyugalmat – nem alkalmas arra, hogy új sorsunkat irányítsa.

Ugyanígy nem engedhetjük meg közönyös, kishitű embertársainknak, hogy megfosszanak a jövőnktől. Nem hagyhatjuk, hogy a társadalmi nyomás megmérgezze a lehetőségeinket. Időről időre biztosan figyelmeztettünk már másokat, hogy nem érdekel minket, mit gondolnak, vagy hogy senki sem kíváncsi a rólunk alkotott véleményükre. Gyakran panaszkodtunk, szépen kértünk, vagy emlékeztettünk másokat a körülményeinkre, amelyek arra ösztökélnek, hogy változtassunk az életünkön. Nagylelkűségükhöz folyamodtunk, hogy kedvesebbek vagy támogatóbbak legyenek, vagy kértük, hogy rokon lelkeként álljanak mellénk azokkal szemben, akik akadályozzák törekvéseinket. De őszinte véleményünk gyakran süket fülekre talált. Nem hittek bennünk, nem támogattak, vagy nem vigasztaltak, amikor igazán szükségünk lett volna rá. Éppen ezért nem szabad mások támogatására vagy jóváhagyására várnunk. Úgy kell hozzájuk állnunk, ahogyan a többi embertársunkhoz is: ellenségekként a csatában, ha az álmaink útjába állnak, de barátokként a békében, amikor támogatnak minket.

Ébredjünk fel, és tudatosítsuk, hogy mindannyiunkra több élénkség, öröm és szabadság vár. Több érzés. Több erő. Több szeretet és bőség. De rajtunk múlik, elérjük-e, mert csak két dolog változtathatja meg az életünket: ha kívülről lép újdonság az életünkbe, vagy ha belülről fakad valami új. Ne várjunk a változást hozó lehetőségre, hanem szedjük össze a bátorságunkat, és változ-

tassunk mi magunk! Lesznek, akik az utunkba állnak, ám többé nem szabad meghunyászkodnunk vagy megfutamodnunk. Higygyünk benne, hogy az álmaink minden küzdelmet megérnek, és eljött az ideje, hogy felszabadítsuk magunkat, és dicsőségre törjünk.

Ebből kifolyólag mi, bátor, tudatos férfiak és nők, kérjük a Teremtőt, adjon erőt célunk eléréséhez, és sorsunk nevében ünnepélyesen kijelentjük, hogy az életünk szabad és független – jogunk van hozzá. Kijelentjük, hogy nem köt minket semmi azokhoz, akik elnyomnak vagy bántanak bennünket, és a köztünk lévő összes társadalmi kapcsolatot teljesen meg kell szüntetni; szabad és független emberként megvan minden képességünk, hogy kimutassuk valódi erőnket, megvalósítsuk álmainkat, békét találjunk, jólétet teremtsünk, nyíltan szeressük azokat, akik elnyerték a szívünket, félelem és engedély nélkül cselekedjünk, személyiségünket fejlesszük, szolgáljuk a közös ügyet, és megtehessünk mindent, amihez független és motivált személyeknek joguk van. Nyilatkozatunkat az isteni Gondviselés oltalmába vetett szilárd hittel, az életünkre, sorsunkra és becsületünkre tett fogadalommal támasztjuk alá.